ס) כריתות כו., ו) מהרש"קמ"ו, ו) [כריתות כו.], ח) גי'

ל"ק הס"ד והשאר יש למחוק, ט) ל"ל בנסכים. ל"ק, י) ל"ל

שנפסל זה ומיד חזו הנספים כרי. צ'יק, כ') כ"א ניסן וגי' צ'יק כ"ט אדר כשסיו ב' קריבין היו כרי, ל') צ'יל ואח"ר נמנאלו לא יקרבו בחג הסוכות ולא יקרבו בחג הנולות ולאין נפדין כרי. צ'יק, מי) שאני החם להכי אין

נפדין דהא אית להו תקנתא

עליהן כל"ל. ל"ח, כ) ל"ל והדר

עניהן כנייג. ג'יק, ט' כיינ הדר ק אל ייני הסדר קאל דייק הטדר קאל אייק הטדר מיעוט כר'. צ'יק, ש' צ'יק, ש' עניל דף ומתניפא. פון ייק, ש' עניל דף מט: ש' ויקרא כו, ל') נ"יה דף ויקרא ז, ד') [ד"ה א אפשרן, ש' צ'יקל ואם לן. צ'יק, ש' צ'יקל ואם לן. צ'יק, ש' צ'יקל ואם לן. צ'יק, ש' צ'יקל ואם לן. צ'יק,

חורה אור השלם

אָם עַל תּוֹדֶה יַקְרִיבֶנוּ וְהַקְרִיב עַל זֵבַח הַתּוֹדֶה

חלות מצות בלולת בשמו

בשמן וסלת מרבכת חלת

ולעולם ס"ל לב ב"ד

שנפסל זה ומיד חזו

הנכה יח: בה ג ד ה מיי' פי"ב מהל' פסוה"מ הל' ח [ופ"ד מהל' ממורה הלכה א]:

רבינו גרשום

וליתני עלייהו. דנסכין מעיקרא אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו ליפקו לחולין: גזרה שמא יאמרו בעלמא. בלא תנאי מוציא מכלי שרת לחולין משום הכי התנו שיהא לזבח האחר ודמי כאילו לשם האי זבח שני הובאו הנסכים וליכא למגזר שמא יאמרו נסכים וכו׳. ומי שמא יאמרו נסכים וכרו. ומי
אית ליה לר׳ שמעון לב ב״ד
מתנה עליהן דמתרצינן
למתנית׳ כר׳ אלעזר ב״ר
שמעון וסבר לה כוותיה
דאבוה: תמידין שלא
הוצרכו. שקנו מהן הרבה ונשתיירו מהן בסוף השנה לדברי ר' שמעון אין נפדין תמימין אלא ירעו עד שיפול . בהם מום ואחר נפדין ואמאי לימא לב ב״ד מתנה עליהם מעיקרא אם לא הוצרכו יפדו מעיקרא אם לא הוצרכויפדו
תמימים: שאני התם ראית
בהו תקנה ברעייה. דירעו ער
שיפול בהם מום. והאי
לדברי ר' שמעון ולדברי
חכמים במסכת שבועות
פליג: ולא חליפה. זו היא חליפה שאבדה והפריש אחרת תחתיה. מהו אומר אם על תודה יקריבנו. כלומר היה יכול לומר אם על תודה קרבנו מהו יקריבנו ת״ל יקריבנו אחד ולא שנים ולא חליפה. לא שנו אלא לאחר כפרה. לאחר שנתכפר באחת מהן: אבל לפני כפרה . טעונה לחם איזה שירצה: אילימא אחליפי תודה טעונה לחם איזה שינצה:
אילימא אחליפי תודה
חובה. היינו תודה חובה
כגון שהיה מפרש בים
תודה כראם ביד
תודה כראמרי די צריכין
להודות תודה חובה היינו
דקאמר הרי על ידנחייים
באחרותה: חליפי תודה
לפני החליפי תודה
לפני החדר שעונה לחם
באחרותה: חליפי תודה
לפני כפרה דטעונה לחם
איזה שירצה. תניצ מניו איזה שירצה. תנינא מנין למפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה מדקאמר והפריש אחרת , תחתיה מכלל דתודת חובה

שימה מקובצת

ה לנו יפסלו: כ) תיבות בן אלעזר נמחק: גן עליהן סימן דעצ"ן: **ד**] תמידין שלא . לצבור שבכל שנה כו׳ והקשה השר שבכל שנה כר׳ והקשה השר מקוצי ויקחו אותם די אחרונים מתרומה חדשה אלא נראה לפרש שלא הוצרכו לצבור כגון שקנה הגזבר של הקדש הרבה טלאים ביחד מפני יויות הקדש ונתוחרו אחר חדש ויומו וראמי, שרועות ניסן ובמס׳ שבועות הארכתי: גיליון. לציבור. ניסן . שקנו הרבה ונשתיירו מהן . השנה. הרגמ״ה: בסוף השנה. הרגמ״ה: סֹן דאית להו תקנתא ברעייה. וא"ת בלא רעייה נמי תיפוק ליה דהן עצמן ראויין לקייץ מזכח ו""ל דמשום חטאת נקט דלא מצי למהוי עולה קודם רעייה גזירה לפני כפרה אטו לאחר כפרה כמדמר אטו לאחר מודה ר"ש בחטאת שאין מקיצין בגופה אלא בדמיו: ו) ותמורתה והמפריש: ו) תיבות אם על תודה יקריב נמחק: מן ולא וולדה וחליפתה. חליפתה כבר

לב בית דין מתנה עליהן. פירשתי התם (לעיל פרק א' דף טו:) ^{ר)}: וליתנו עלייהו וליפקו לחולין. אע"פ שכבר קידשו בכלי שרת אפילו תמלי לומר כלי שרת מקדשים שלא מדעת הני מילי קודש אבל חולין לא מקדשי: ליפלוג ודיתני בדידה. מכאן

מוכח דגרס במתניתין ש ואם לנו ולא גרסינן ואם לאו דא"כ הא קא מפלגי: ומי אית ליה לרבי שמעון לב ב"ד מתנה עליהן. משום דאמרן דרבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כוותיה דאבוה קפריך הכא מר׳ שמעון וכן לעיל בסוף רבי ישמעאל לתפון דכן לפיל בפוף דפי בתופחה (דף עב:) דחיק לאוקמיה כוומיה גבי שלא כמצומה: דאית דיה תקנה ברעייה. מימה לה"ר משה דהוה ליה לחימר שאני המם דאים להו תקנתא לקיץ המזבח כדאיתא בשבועות (דף יב. ושם) וי"ל דנקט רעייה כי היכי דלא תקשי משעירי חטאות ולא מיבעיא קאמר לא מיבעיא בחמידין דאין נפדין דהוה קיץ למזבח אלא אפי׳ שעירי חטאות דאין נפדין לר' שמעון

משום דאית להו תקנתא ברעייה: מאי

ור' אלעזר בר' שמעון סבר לה כוותיה דאבוה דאמר יסל העומד לזרוק כזרוק דמי אמר מר אם יש זבח אחר יקרבו עמו והא אמר רב חסדא שמן שהפרישו לשום מנחה זה פסול לשום מנחה אחרת אמר רבי ינאי אלב בית דין מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לזבח אחר אי הכי שמן נמי שמן גופה דמנחה הוא וליתנו עליהן דניפקו לחולין גזירה שמא ^a יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול השתא גמי גזירה שמא יאמרו נסכים שהפרישן לשום זבח זה כשרין לשום זבח אחר התני מתתיה בן יהודה כגון שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה מאי נפסל בלינה אדתני סיפא אם 10 לאו יפסלו בלינה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים

שהיתה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה לא הכי נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין ייומי אית ליה לרבי שמעון יו (בן אלעזר) לב בית דין מתנה עליהן יו והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר רבי יוחגן זו תמידין שלא הוצרכו לציבור לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים בנפרין תמימים שאני התם 🗗 דאית להו תקנתא ברעייה: מתני' יולד תודה יותמורתה יו הפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה מעונה לחם שנאמר יוהקריב על זבח התודה התודה מעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה מעונין לחם: גמ' תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב יו יי(אם על תודה יקריב) מנין דלמפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזה מהן שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר התודה יקריב יכול שתהא שניה מעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחד ולא שנים אחר שריבה הכתוב ומיעט מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה תלמוד לומר יאם על תודה יכול יהו מעונות לחם ת"ל והקריב על זבח התודה תודה מעונה לחם ולא ולדה יו ולא חילופה ולא תמורתה מעונין לחם שלח יו רב חנינא משמיה דרכי יוחנן יהלא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה מעונין לחם: הוי בה רב עמרם אהייא אילימא אחליפי יו תודת חובה אי לפני כפרה תנינא אי לאחר כפרה תנינא

ברבר שון שנין ניסס סים כבו מקנמת דו לא מכנית ליה מתנה עליקן: בהבר' ולא סים כבו מקנמת דו לא מכנית ליה מתנה עליקן: בהבר' ולא מכנית יהן זו היא חילופה שאבדה והפריש אחרת מחמיה ושוב נמלאת דקרבה נמי בחודה: גבו' מנו רבנן מהו אומר חודה יקריב. דלא הוה לריך למימר מל מודיה לו יהא הייה בהיא ביייה בהיא ביייה להייה לו היא בייה בהיא ביייה בהיא ביייה לא מכנית למכנית למלי למימר בהיא ביייה בהיא ביייה להייה לו היא בייה בהיא ביייה להייה לו מכנית למכנית למכ אם על חודה יקריבנו דמלי למיכתב והקריב על זכח החודה. והשתא לא דייק אלא (6) יקריב לחודיה () וקא דייק דהוא מיעוט לומר דעל אחד מהם מחקריב לחם ולא שמים: אחר שריבה הכסוב. להקרבה מיעט (מין) שאין טעון לחם: מנין לרבוח ולדוח וכו'. ואפילו נתכפר בראשונה הויין הני בני הקרבה: אם על. ריבה דכל אלו קריבין: לא שנו. הא דמנן לא ולדות וחליפין טעונין לחם: אלא אחר כפרה. לאחר שנחכפר באחת מהן שאם הקריב שוב לאחרת אין טעונין לחם: אבל לפני כפרה. אם הקריב לולדות ולחמורה ולחליפין טעונין לחם: אסייא. קאחר רבי יוחנן לא שנו: אילימא אחליפי חודח נחחרם הין טעונין נחם: הפנ דפני בפרה מם הקריב כוכרות ונתמורה ומחיפין טעונין נחם: החיים, קחתר רכי יותן כח שנו: חיימה החניני ש¹ בחודם הובה כגון דאמר עלי דהויא עליה חובה דהכי משמע ליה דבני יותן אממניתין קמהדר דקמני ולא ולדה ולא חילופה טעונה אחם ומחניי שחמת חובה קמירי דמדקמני הפכיש אחרם חחתיה מכלל דמודה חובה היא דאמר עלי דאי לא כוי וחק לא שנו וכו׳: לפני כפרה סנינא. דטעונין לחם כדאמר מנין למפריש חודה כו׳ דמדקאמר יש' מפריש אחרם מחתיה מכלל דמודת חובה היא וקמני והרי שמיהן עומדות איזו שירצה יקריב ולחמה עמה דהיינו לפני כפרה:

רש"י כת"י

ורבי אלעזר סבר לם. כר"ש אבור אחר לתמן בפרק המנחות והנסכים וקב: ז כל העוד לחיק סרוק דמי ולא הוי פסול בודיקה: לב ב"ד. של ההנים, ובנסרי לב העוד לור ב"ד על הנסרים שאם נפסלו הזבחים ליפקו לחולין ואחאי קחני אם להי ב"ד על הנסרים שאם נפסלו הזבחים ליפקו לחולין ואחאי קחני אם לנו נפסלו שמקינן: גופה דמנחה הוא. שהרי בו גבללת בשבסלה המנחה נפסל: וליסנו. לב ב"ד על הנסרים שאם נפסל והדבחים להיו במנו עלייהו לשם זב בלייב: גוירה שאם איארו מוליאן. דבר הקדוש בכלי לחול וכול יעל מל או דעי מנאה ואחר יבל מנאי הו חולין: הכא נמחי כי מענו עלייהו לשם זבח אחר בל ב"ד כו'. דאוקיתנה לעיל כלה"ש וסבר ליה כאבוה דאתר כל העודה לחרק מרוק דמי הא אחר ובר לבין בפ"ק בשבועות ו"א): מסידין שלא הולרכו ללבר. שבכל שה היו עשארים ארבע עלאים דאתרין בפרק התכלת ש" אין פוחמין מששה עלאים הלוכן מביקולים בל שני מועלים שני אל הולרכו וחולים מחסיהן חוץ מיום אחרון של אדר של היו עומנים אחרים מחסיהן לפי שמכאן ואליל אין מביאין אלא מאחן הניקנין משקלים של שה זו זאתרי" שני אתרים במל הולרכו וחולים והיום ב"ד מתנה עליהם נפדין תמימים אלא ירשו עד שיסתאבו ואמ"ב יתכרו. לרבע שלא הולרכו ולדבר ""ש דלית לה לב ב"ד מתנה עליהם לה הולדכו הולרכו ואם לה הולדב והבל קרבן מתרותה חדש והבלי בר אתר להו לב ב"ד מתנה עליהם נפדין ממימים משום דבלא הכי אתר להו לב ב"ד מתנה עליהם נפדין ממימים השל הלו הב"ד אתרים עליהם נפדין ממימים משום דבלא הכי אתר להו לב ב"ד מתנה עליהם לבין ממימים מודם הבלא הכי אתר להו לב ב"ד מתנה שליהם להו הבלי אל לחו לב ב"ד מתנה עליהם נפדין ממימים השום דבלא הכי את לה ובל המול בעלה הבלים הוב"ד וב"ד להו להו ב"ד מתנה להוב"ד בשכלה והב"ד של הוב הבליש אתר הוב בלב"ד מוב מובה להיד בלב"ל מוב מובה להוב בלב"ד הובלים אתר הוב"ד בלב"ל מום למוב בלב הוב"ד בו להוב מבין ואור התובר מנין להוב הלב הוב הוב"ד אתר של הבלב בלב לכים לות בלל המפכת בתורים ולהוב הלביה בלב לב"ד לה הפרש בלב הוב"ד להוב מוביה לה בלב לבם לו של אוב הוב"ד בלל מבים אל להוב מובה להוב בלב הוב"ד בלל אתר בלה בלב הוב"ד בלל המב בל הוב"ד בלל של בודה אלא ביום בלב להוב בלל המב בלב הוב"ד בלל של בודה אלא ביום בלב אתרים ולהול בשיה האלום בלה הוב"ד בלום בלה מה הוב"ד בלל הוב בלב הבלב הוב"ד בלה מול של הבים הוב"ד בלה מוב הלאום בלה הלבים ובלה מהלה בלה הוב"ד בלהו נת לנת לשיקט. עפני לפדה שניתם. דעשונה לוט. מחזי באחר פרהיא לאמר היא שניבוה רחם. אם קריצנו אל נתי לעיל יכול (שתהא) שניה טעונה לחם ת"ל יקריצנו ש" אחד ולא שנים וההיא לאחר יקריצנו אחד רא שנים. ירש חודה. ל"א חודת חודה כגון תפרש בים והיואה בשירה וחולה שניאל מחליו יקריצנו אחד רא שנים. "ין להודות דכתיב בהו ויזצחו זבחי חודה בספר תהלים (קדן: שביה, בדנתיים לא ממעט לה שניה, בדנתיים לא ממעט לה חודה דעיה, בדנתיים לאחר כפרה שבכר הקריב שונה דולד אינו טעון לחם אלא לאחר כפרה שכבר הקריב חודה דקרבה וחוליפות. כגון אבדה והפריש אחרת מחשיה ומחור יחה. לא שנו. דולד אינו טעון לחם לאל לאחר כפרה שכבר הקריב אחד את אחר וילא ידי נדרו אצל לפני כפרה יקריב זה במקום אמו לחודת נדוד טעון לחם (בריחות בו).

ורבי אלעזר סבירא ליה כאבוה דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי. להכי מתקדבו בשני המתירין בשחיטה ובוריקה אבל להכי לא הרי כורק שיאה היכם כשר אלא אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו ש' משום דקבר כרבי שמעון דאמר פסול לשם מנחה אחרת. הכי נמי כל העומד לזרוק כזרוק דמי: לנסכים מי שהקדישם לשם זבח נזהן לא יקרבו עם זבח אחר: שמן נמי. יהא לב ביח דין מתנה עליו שיהא כשר למנחה

מנחה אחרת אבל נסכים אינן גופיה מנחה חחרת חבנ נסכים חינן דובח כולי האי דהא אמרינן (ננ מד:) יב] מנחת נסכים (h) לעיל דף אפילו למחר ויכולין להתנות בהן: **וליחנו**. בית דין מעיקרא יגן עליהן דנסכים שאם הולרכו ואם לאו יהו חולין ואמאי הולרכו מתנה שיהו לזכח אחר: גוירה שמא יאמרו. בעלמה בלה תנהי ובלה נפסל הזבח: מוליאין נסכים מכלי שרת לחול. וקיימה לן שכל דבר שכלי שרת מקדש אינו יוצה לחולין והם אינם יודעים דשחיטת הזבח מקדש אלא יהו סבורין שכלי שרת (כ) מהדשה להו לנסכים ואפי׳ הכי החנו לובח אחר: השתא נמי וכו' [וכו'] לוכח אחר. אף על פי שלא נמנא זכח פסול: [כגון שהיה]. מתני' דתני יקריבו עמו כגון שהיה זבח אחר זבוח באותה שעה ') ונפסל זה ומיד היו הנסכים לובח האחר ודמי כאילו לשם האי ובח הובאו נסכים ולא אתו למימר נסכים שהפרישו וכו׳: ומי אית ליה לר"ש לב בית דין מחנה עליהם. דקא תריץ למתניי כרבי אלעזר ברבי שמעון וסבר לה כאבוה

ופרכינן ליה כו' וקמחרץ לב ביח דין מתנה עליהם אלמא דר' שמעון סבר לב ביח דין

מתנה עליהם: **חמידין שלא הולרכו לליבור.** כגון אותן ארבעה שהיו נשארים ^{יד}] ביום

ד' ואותן לא היו לריכין לפי שאותן הבאין בר"ח ניסן באין מתרומה חדשה. ע"א

מ"ר ז"ל שלא הוצרכו לציבור שאבדו והפריש

אחרים תחתיהם ואח"כ נמלאו לדברי רבי

שמעון דאמר במסכת שבועות (דף יב.) פר ושעיר של יום הכיפורים שאבדו והפריש

אחרים תחתיהן ל) ואח"כ נמצאו (ד) שו] כי

לא יקרבו בחג הסוכות יקרבו בחג המלות דאין נפדין תמימים דאין תנאי בית דין שהתנו אם לא הולרכו יפדו מועיל בהן הני

תמידין נמי אין נפדין תמימים דאין תנאי

בית דין מועיל בהן לדברי רבי שמעון אלא ירעו לדברי חכמים דאמרי יפדו דמנאי

ב"ד מועיל בהן הני תמידין דהכא נמי נפדין ומדקאמר לדברי רבי שמעון אין

נפדין אלמא דסבירא ליה דאין לג בית דין מתנה עליהן: מ) שאני הסס. ביו] דס"ל

אין נפדין דהא אית להו מקנתא "] לא

ר״ח ל) אדר כשהיו נוטלין ב׳ היו נשארים

מחרת: שמן גופה דמנחה הוא. ובגופה

דמנחה אין יכול להתנות שתבא יא] לשם

(ħ) רש"י ד"ה שמן וכו' מנחת נסכים יכול להביא אפילו: (ב) ד"ה מוליאין וכו' שכלי סרת אינו מקדשה להו לנסמים משום המי שיהו לזכח אחר הס"ד ואח"כ מה"ל ה"נ יאמרו כולם כך נמנחו לח יקרבו דלא דמי לשעירים שאבדו בחג הסוכות יקרבו בחג המלות נ"ב דכל זהו לחטאת הפנימית יק"ל ע"ש: (ה) ד"ה ת"ר מהו וק"ל ע"ש: (ה) ד"ה ת"ר מהו וכו" אלא יקריבנו לחודיה:

מוסף רש"י

כל העומד לזרוק. שאינו מחוסר אלא זריקה כזרוק דמי. לחול עליו כל שם פסול דמי, לחול פגלי כל 20 ספול למיסמרים קדםי קדשים, לכל למישמריי בל דוריק שלא לל מישמרי עד דוריק שלא לל מישמרי עב, תמידין שלא לה מתכוותה ישנה והציע לה בי מישמרים במישמרים בלכל משמרים בלכל בל הכרי המישמרים בלכל בל הכרי המישמרים בלכל בל הכרי המישמרים בלכל בל הכרי המישמרים בל יוחנן מרביה דפליגי בה רבי שמעון ורבנן, לרבי שמעון לית ליה לב בי"ד מתנה עליהן להכשיר לתמידי שנה הבאה לומר אם הולרכו הוצרכו ואם לאו יהא קדושים הוצרכו ואם לאו יהא קדושים לדמיהן שיפדו אותן ממעות חוליו בלא מום ויוציאם לחול לדמיהן שיפדו אותן ממעות חולין בלא מום ויוציאם לחול ויפלו דמיהם למותר תרומה ואח"ב יחזרו ויקחו אותם מתרומה חדשה ויתכשרו לממידין, זה לא מאמר אלא יעשה מהן קין למזבח, ולדברי חכמים נפדין תמימים דאית להו לב בי"ד מתנה דלחת להו לב ד"ד מתנה עליהן תנלי זה, לולמל לית ליה לרכי שמעון לב ד"ד מתנה עליהן, דלו לחת ליה יוכשרו לתמידין ולל יקיינו ללל לייתו דעריס, ללל לית ליש לב ד"ד מתנה עליהן לים לב ד"ד מתנה עליהן (שש 7). מהר אומבר תודדה יקריב. לם על מודם ליה ליה לתמכו והקריב על זכח מחרה יכול שתרא שנדי המוה מחרה יכול שתרא שניה סמודה יכול שתהא שניה טעונה לחם. אם יקריכנו